

dretallet har kun at nedlægge Protest derimod. Vi ere for saa vidt selvfølgelig inden for vor Ramme afmægtige til at udrette mere, vi ønske kun at konstatere, hvor Ansvarret hviler. — Der er en lille Bevilling, vi i øvrigt ere enige om at nægte, det er til Jægerspris, og jeg kan ganske tiltræde den ærede Ordførers Betragtninger i saa Henseende. Jeg skal kun tilføje, at jeg er ganske paa det rene med, at vi maa komme til Oprettelsen af denne Lejr, og naar den ny Indkvarteringslov lægges til Grund, vil Differencen i den aarlige Udgift ikke blive over 1,000 Kr. Naar man ser hen til de mange Bevillinger, der gives til Bekvemmeligheder og Behageligheder i andre Retninger, tror jeg, man vil erkende, at naar en stor Befolkning hvert Aar skal have en saadan Gene, og Staten kan fri den derfor dels ved en Udgift en Gang for alle, og dels ved en aarlig Merudgift af 1000 Kr., bør det ske. — Endelig er der kun Uenighed om det Spørgsmaal, den ærede sidste Taler berørte, og der er jeg saa heldig at kunne citere den ærede Ordførers egne Ord. Da han kom til Kanonerne, som skulde skænktes, udtalte han, at en saadan Tid som 1848 er der al mulig Grund til at mindes. Hvorfor det kun skulde være ved at smelte gamle Kanoner om og ikke ved ogsaa at lade de levende erindre den, ser jeg ikke. Der er anført af den ærede foregaaende Taler alt, hvad der overhovedet kan anføres for denne Bevilling. Mindretallet ønsker ganske bestemt ikke, at der skal holdes en Middag mere, men det staar for os saaledes, at vil den danske Lovgivningsmagt fuldstændig ignorere eller omtrent ignorere, at der har været et 1848—50 for vor Hær og Flaade, gaar man for vidt i Retning af Beskedenhed. Vor Armees Bedrifter eller Gerninger den Gang kunne vi være bekendt at mindes, og det forekommer Mindretallet, at det er kun naturligt at give de faa tilbagelevende fra den Tid Lejlighed til at samles med gamle Kammerater og i det hele taget give Nationen en Paamindelse om, at 1848 var et Mærkeaar i Historien, ikke alene indadtil, hvad Forfatningen angik, thi der bliver sikkert mange Jubilæer og Middage i den Anledning, men ogsaa lige over for Hæren, som var den, der bar det nationale Spørgsmaal oppe.

K. M. Klausen: Det mest fremtrædende ved dette Budgets Behandling forekommer mig at være den stærke Stigning, som er forlangt fra Krigsministeriets og Højres Side. Skønt der ved 2den Behand-

ling blev bevilget et meget rundeligt Beløb til Krigsministeriet, se vi dem atter her. Regeringen og Højre komme igen og forlange et Beløb af 338,470 Kr. Højremindretallet har kunnet gaa med til alt dette med Undtagelse af de 16,000 Kr. til Lejren ved Jægerspris. Man maa paa-skønne den Hængen i fra Krigsministeriets Side, som her lægges for Dagen. De ere utrættelige i at forlange. Selv om de blive stemte ud Gang efter Gang, og man udtrykkelig siger til dem: Vi ville ikke have noget at gøre dermed, ser man dem dog komme straks igen og stille deres Fordringer paa ny. Jeg vil haabe, at det gaar disse Bevillinger paa samme Maade, som det gik ved 2den Behandling, at Folketinget altsaa fastholder sit Standpunkt og ikke gaar videre end til det, der blev bevilget ved 2den Behandling, det var allerede at gaa alt for vidt. Det er ikke godt at vide, hvad disse stærke Fordringer kunne betyde, hvad Meningen er med dem. Maaske Fordringerne stilles for at pynte Strid mellem Folketinget og Landstinget. Det skal maaske være, fordi man derved kan styrte os ind i en Finanslovkonflikt. Det kunde se saaledes ud, naar disse Bevillinger, efter at være forkastede for nogle faa Uger siden, fremsættes paa ny lige før Valgene. Men hvis det er de Herrers Mening, haaber jeg ikke, at Flertallet i denne Sal er bange for at optage en saadan Konflikt.

Den ærede Ordfører omtalte et Punkt, som har været fremme ved Finanslovens 2den Behandling. Det er de forøgede Rationer af Havre og Hø til de militære Heste $\frac{1}{2}$ Pd. Havre og $1\frac{1}{2}$ Pd. Hø mere daglig, end de faa nu. Det, der er fremkommet, vidner om, at den højtærede Krigsminister er en stor Dyreven, at han har stor Kærlighed til sine Heste. Han har indhentet Oplysninger fra Dyrleger og Landmænd og andre, som have Forstand paa Heste, de have udtalt, at det er for lidt Hestene faa, at det er Sulteføde. Hvis det virkelig er Tilfældet — og man har jo ingen Grund til at tvivle om, at det er rigtigt — har jeg heller ikke noget imod, at der gives denne Havre og dette Hø til Hestene, for jeg vil naturligvis ikke paa nogen Maade være med til at sulte Dyrene. Jeg vilde blot ønske, at den højtærede Krigsminister havde lige saa stor Kærlighed til de Mænd som arbejde i Hæren navnlig de egentlige Arbejdere. Den højtærede Krigsminister har adskillige hundrede Arbejdsmænd under sig, som have en Dagløn af 2 Kr. 50 Ø. Sætte vi, at